

สาระการเรียนรู้	คำสอน / คริสตศาสตร์	ระดับชั้น	มัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง โลกสวยด้วยมือเรา			
ออกแบบโดย	นางสาวศศิญา มหัทธกุล	โรงเรียน	วาสุเทวี กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ เกิดความภาคภูมิใจ และซาบซึ้งถึงความรัก ความเมตตาของพระเจ้าผ่านทางสิ่งสร้างต่างๆ
- (2) เพื่อให้นักเรียนแสดงออกซึ่งหน้าที่ในการช่วยกันดูแล และรักษาสิ่งสร้างของพระองค์

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนมีความชื่นชม ความรัก ความยินดี ความภาคภูมิใจ ต่อสิ่งสร้างของพระเจ้า ซึ่งเป็นการเผยแสดงความรัก ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และสามารถปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องในชีวิตประจำวัน

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. พระเจ้าทรงสร้างโลก (ปฐมก.1-2)
2. คำว่าดี “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน. 3: 14-21)
3. สมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า (Laudato Si)” พระสันตปาปาฟรังซิส บทที่...

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- คู่มือสร้างบรรยากาศ

1.5 เวลา (Time)

- 5 คาบๆ ละ 45 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น อภิปราย
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
- ทำกิจกรรม “ชวนเพื่อนทำดี”

- การเขียนป้ายคำขวัญ คำคมเตือนใจ ดัดเพื่อณรงค์

3. การสร้างบรรยากาศ

- นักเรียนดูภาพสถานที่ต่างๆทั่วโลก ทั้งภาพที่สวยงาม ภาพความเสื่อมโทรมของสถานที่ต่างๆ
- นักเรียนภาวนาไต่ตรงตาม VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา”

4. การนำเสนอบทเรียน

คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- หลังจากดู VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา” นักเรียนแบ่งกลุ่ม ช่วยกันวิเคราะห์ อภิปรายและแสดงความคิดเห็น พร้อมรวบรวมสรุปข้อมูล และนำเสนอว่ามีวิธีใดบ้างที่จะทำให้โลกของเรายังคงสวยงามต่อไป

- นักเรียนดูภาพ สถานที่ที่สวยงามและภาพความเสื่อมโทรม ที่เกิดขึ้นในโลก เช่นภาพขยะในแม่น้ำลำคลอง ช่วยกันพูดคุยแสดงความรู้สึกโดยใช้คำถามนำ นักเรียนเกิดความรู้สึกอย่างไร เมื่อดูภาพเหล่านี้ และภาพทั้งสองลักษณะทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างอย่างไร?

- นักเรียนชม VDO CLIP “การทิ้งขยะไม่ถูกที่” “ไม่รักษาถูระเบียบวินัย” โดยใช้คำถามนำ “ถ้าเป็นตัวนักเรียนเอง นักเรียนจะแสดงออกอย่างไร? เพราะอะไร?” พูดคุย อภิปราย และแสดงความคิดเห็น

อธิษฐาน

ภาวนาส่วนตัวๆ ขอบคุณพระเจ้าจากใจ ในการที่พระองค์ทรงมอบสิ่งสร้างต่างๆ ในโลกให้มนุษย์เรา และขอโทษที่หลายครั้งพวกเราทำลายและไม่ช่วยกันสิ่งสร้างที่พระองค์ทรงมอบให้เรา

บทพระวรสาร: นักบุญยอห์น บทที่ 3: 16 – 21

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น...จะมีชีวิตนิรันดร์”

คาบที่ 2-3

4.1.2 การคิดวิจิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- เริ่มคาบเรียนโดยภาวนา ด้วยบทเพลง “พระเจ้าทรงรักโลก” และกล่าวภาวนาออกเสียงด้วยถ้อยคำสั้นที่ได้คัดเลือกจากเพลง
- นักเรียนชม VDO พระคัมภีร์ “พระเจ้าสร้างโลก” (ปฐมก.1-2) พร้อมกับบอกความประทับใจว่าชอบช่วงใดของVDO มากที่สุด และถ้านักเรียนกำลังอยู่ต่อหน้าพระองค์ที่นักเรียนทราบว่า พระองค์เป็นพระผู้สร้าง นักเรียนต้องการหรือพุดอะไรกับพระองค์บ้าง
- นักเรียนแบ่งกลุ่ม ศึกษาเอกสารพระสมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” (Laudato Si) ของพระสันตะปาปาฟรังซิส (คัดบางส่วน) ของบทที่... เกี่ยวกับการช่วยกันดูแลรักษาบ้านส่วนรวมของพวกเรา นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นว่า ชอบ หรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในข้อความที่อ่าน อย่างไร เพราะอะไร พร้อมช่วยกันนำเสนอว่า เราแต่ละคนมีหน้าที่อะไรบ้างในการช่วยกันดูแลรักษาบ้านส่วนรวมของพวกเราตามความสามารถของนักเรียน
- นักเรียนภาวนาด้วยเพลง “เชิญพระจิต” เพื่อประทานสติปัญญา ปรีชาญาณ เพื่อจะให้เกิดการเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ในการอ่านบทอ่าน ข่าวดี “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน.3:16-21) พร้อมบทวิเคราะห์ อธิบายพระคัมภีร์ (คุณพ่อซัยยะ) พร้อมเลือกคำหรือข้อความประทับใจ หรือเตือนใจ พร้อมกล่าว ข้อความหรือคำนั้นดั่งๆ 3 ครั้ง ให้เพื่อนๆในห้องได้ยิน

อธิษฐานภาวนา

พร้อมรำพึงในใจด้วยคำหรือข้อความประทับใจที่เลือก 3 นาที

คาบที่ 4-5

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนทำกิจกรรม “ชวนเพื่อนทำดี” โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆละ 3-4 คน และช่วยกันกิจกรรมหรือโครงการเพื่อเป็นการช่วยเหลือ หรือเพื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นภายในโรงเรียน บ้าน และชุมชนในอนาคตต่อไป พร้อมกันนั้น ต้องพยายามชักชวน พุดคุยโน้มน้าวให้บุคคลรอบข้าง เช่นพ่อแม่ เพื่อนๆ รุ่นน้อง ให้มีส่วนร่วมช่วยในกิจกรรมให้สำเร็จไป โดยมีหลักฐานว่า บุคคลเข้าร่วมจริงๆ เช่น สมุดลงชื่อ ตัวอย่างกิจกรรมเช่น ร่วมมือปิดน้ำ ปิดไฟทุกครั้งหลังใช้ แยะขยะทิ้งถูกที่ ทานอาหารหมดจาน ใช้กระดาษทั้ง 2 หน้า ฯลฯ นักเรียนทำการบันทึกกิจกรรม บอกผลดี ผลเสีย และคุณค่าทางจิตใจที่เกิดขึ้น
- นักเรียนช่วยกันคิดและเขียนคำขวัญ คติเตือนใจ ติดตามบอร์ดหรือป้ายประกาศโรงเรียน เพื่อช่วยรณรงค์ภายในโรงเรียน บ้าน โดยเริ่มจากตัวเอง ตัวอย่างคำขวัญ ข้อความเตือนใจ เช่น “โลกจะสวยด้วย

มือของฉัน” “ถ้ารักพระเจ้า เราต้องรักโลก” ฯลฯ นำคำขวัญที่ร่วมกันแต่งเป็นคำรำพึงภาวนาในใจ
เสมอและร่วมรณรงค์เป็นเวลา 2 สัปดาห์

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - 1. นักเรียนจะมีส่วนทำให้โลกนี้สวยงามขึ้นได้อย่างไร?

2. นอกจากวิธีการที่นักเรียนได้เรียนรู้ หรือนำเสนอไปแล้ว นักเรียนจะแสดงออกหรือ
กระทำอะไรได้อีกบ้าง ที่เป็นการรักษาบ้านส่วนรวมของเรา

3. ถ้านักเรียนเดินทางไปกับเพื่อนๆ และนักเรียนเห็นนักท่องเที่ยวกำลังทิ้งขยะลงพื้น
นักเรียนจะทำอย่างไร? เพราะอะไร?

6. สื่อการเรียนรู้ การสอน

- วิดีโอ “พระเจ้าสร้างโลก”(ปฐมก.1-2)
- ข่าวดี “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน.3:16-21)
- สมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” (Laudato Si) ของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
- VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา” และ เพลง “พระเจ้าทรงรักโลก”
- VDO ส่งเสริมการทำความดี (www.youtube.com)

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง พระเจ้าทรงรักโลก (ยน 3: 14-21)

พระเจ้าทรงรักโลก

ข่าวดี ยน 3:14-21

¹⁴โมเสสยกฐปฐขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนโคบุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉนน ¹⁵เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร ¹⁶พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร ¹⁷เพราะพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกนี้มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเดชพระบุตรนั้น ¹⁸ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษแต่ผู้ที่ไม่มี ความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้มีความเชื่อในพระนามของพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹ประเด็นของการตัดสินลงโทษก็คือความสว่างเข้ามาในโลกนี้แล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย ²⁰ทุกคนที่ทำความชั่วย่อมเกลียดความสว่าง และไม่เข้าใกล้ความสว่างเกรงว่าการกระทำของตนจะปรากฏชัดแจ้ง ²¹แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามความจริงย่อมเข้าใกล้ความสว่างเพื่อให้เห็นชัดว่าสิ่งที่เขาทำ ได้ทำโดยฟังพระเจ้า”

(1)

โมเสสยกฐปฐขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนโค

บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉนน” (ยน 3:14)

ชาวยิวบ่นว่าพระเจ้าและโมเสสที่พาพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์ซึ่งเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มาได้รับความทุกข์ทรมานในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าจึงลงโทษโดยให้ฝูงพิฆกัดประชาชนตายไปเป็นจำนวนมาก เมื่อพวกเขาสำนึกผิดและร้องขอพระเมตตา พระองค์จึงทรงส่งโมเสสให้ทำฐปฐติดไว้ที่เสาสูงกลางค่าย ผู้ใดถูกกัก ถ้ามองฐปฐก็จะหาย (กฉว 21:4-9) ต่อมาชาวยิวหลงผิดหันไปกราบไหว้และถวายเครื่องบูชาแด่ฐปฐ แทนพระเจ้า กษัตริย์เฮเซคียาห์จึงสั่งให้ทำลายฐปฐที่โมเสสสร้างไว้จนไม่เหลือซาก (2 พกษ 18:4) พวกเขาบิพยายามอธิบายว่า ผู้ที่รักษาชาวยิวให้หายจากพิษร้ายคือพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้ส่งโมเสสให้สร้างฐปฐขึ้นมา หาได้เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของฐปฐเองแต่ประการใดไม่ ยอห์นนำเรื่องโมเสส “ยกฐปฐขึ้น” มากกล่าว ณ ที่นี้เพื่อเปรียบเทียบว่า เมื่อชาวยิวมองฐปฐ จิตใจของพวกเขาคิดถึงพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่พวกเขา

วางใจจะช่วยพวกเขาให้รอดชีวิตฉันใด **“พระเยซูเจ้าทรงถูกยกขึ้น”** เพื่อว่าผู้ใดมองกางเขน จะคิดถึง พระองค์ เชื่อพระองค์ และมีชีวิตนิรันดรฉันนั้น

ในพระธรรมใหม่ คำกรีก hupsō (ฮุฟซอโอ) ซึ่งหมายถึง **“ยกขึ้น”** นั้น ถูกนำมาใช้กับพระเยซูเจ้า เพียง 2 กรณีเท่านั้น คือ

1. **เมื่อพระองค์ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน** ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“เมื่อใดที่ท่านยกบุตรแห่งมนุษย์ขึ้น (ฮุฟซอโอ) เมื่อนั้นท่านจะรู้ว่า เราเป็น และรู้ว่าเราไม่ทำอะไรตามใจตนเอง แต่ทุกอย่างที่พระบิดาทรงสั่งสอนเราไว้”** (ยน 8:28) และอีกตอนหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า **“เมื่อเราจะถูกยกขึ้น (ฮุฟซอโอ) จากแผ่นดิน เรา จะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา”** (ยน 12:32) และ

2. **เมื่อพระองค์ได้รับการยกขึ้นสู่พระสิริรุ่งโรจน์ในสวรรค์** ดังที่เปโตรปราศรัยต่อหน้าประชาชน ในวันเพนเทกอสเตว่า **“พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูน (ฮุฟซอโอ) ให้ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า”** (กจ 2:33) และเปาโลย้ำอีกครั้งว่า **“เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูน (ฮุฟซอโอ) พระองค์ขึ้นสูงส่ง และ ประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น”** (ฟป 2:9)

แสดงว่าในชีวิตของพระเยซูเจ้า การ **“ยกขึ้น”** ในทั้งสองกรณีมีความสัมพันธ์กันชนิดแยกออกจากกันไม่ได้ นั่นคือ ถ้าไม่มีกางเขนก็ไม่มีการเทิดทูน ไม่มี ความรุ่งโรจน์ สำหรับพระเยซูเจ้า กางเขนคือหนทางสู่ความรุ่งโรจน์ สำหรับเราคริสตชนก็เช่นกัน หากปราศจากกางเขน ก็ปราศจากมงกุฎ – **No Cross No Crown !**

(2)

“เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:15)

“เชื่อในพระองค์” มีความหมายอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. **เชื่อว่าพระเจ้าเป็นดังที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเรา** นั่นคือ พระองค์ทรงรักเรา ห่วงใยเรา และปรารถนาจะให้ภัยแก่เรา ความเชื่อเช่นนี้ไม่ใช่ชาวียจะยอมรับได้ง่ายๆ เพราะพวกเขามองพระเจ้าเป็นผู้ตรา บทบัญญัติที่พร้อมจะลงโทษทุกคนที่ล่วงละเมิด เป็นผู้ที่เรียกร้องของถวายและเครื่องบูชามากมายจากมนุษย์ เป็นผู้พิพากษาที่จ้องจับผิดมนุษย์ ฯลฯ และเพื่อจะบอกว่าพระเจ้าคือ **“บิดา”** ที่เฝ้ารอบุตรผู้หลงผิดให้กลับบ้าน **พระองค์ต้องยืนยันสิ่งนี้ด้วยชีวิตของพระองค์เองบนไม้กางเขน** ดังนี้ เราจะเป็นคริสตชนไม่ได้เลยหากเราไม่เชื่อด้วยสิ้นสุดจิตใจว่า **“พระเจ้าทรงรักเรา”**

2. **เชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า** ด้วยความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน “พ่อลูก” นี้เอง พระองค์จึงทรงล่วงรู้ความคิดและจิตใจของพระเจ้า และสามารถบอกความจริงทุกประการเกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราได้

3. **เชื่อฟังและนบนาบพระเยซูเจ้า** เพราะทุกสิ่งทีพระองค์ตรัสล้วนเป็นความจริง เราจึงต้องเคมพันชีวิตนิรันดระองเราด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนทุกประการของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขทั้งหมดนี้คือ “ความเชื่อ” ซึ่งจะนำเราไปสู่ “ชีวิตนิรันดระ” !

ในภาษากรีก คำ aiōnios (ไอโอนีโอส) ซึ่งแปลว่า “นิรันดระ” นั้น มีความหมายเชิงคุณภาพมากกว่าปริมาณ เพราะฉะนั้น “ชีวิตนิรันดระ” จึงไม่ใช่เพียง “ชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุด” หรือ “ชีวิตที่ไม่รู้จักตาย” อันเป็นความหมายเชิงปริมาณเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึง “ชีวิตที่มีคุณภาพเหมาะสมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือพูดง่าย ๆ คือ “ชีวิตแบบพระเจ้า” เราจึงกล่าวได้ว่า **คนที่เชื่อในพระเยซูเจ้าจะมีชีวิตแบบพระเจ้า!**

“ชีวิตแบบพระเจ้า” คือชีวิตแห่ง “สันติสุข” คือ

1. **เรามีสันติสุขกับพระเจ้า** เมื่อเราเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบิดาผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงรักเรา เราก็ไม่ต้องกลัวพระเจ้าที่เรียก้องเครื่องบูชา และจ้องลงโทษมนุษย์อย่างเคร่งครัดอีกต่อไป

2. **เรามีสันติสุขกับโลก** หลังจากได้ประสบกับผลพวงจากสึนามิ เฮอริเคน ใต้ฝุ่น แผ่นดินไหว การก่อการร้าย ความทุกข์ยาก อุบัติเหตุ ความตาย ฯลฯ เราอาจเริ่มสงสัยว่าโลกใบนี้น่าอยู่และเป็นมิตรกับเราหรือไม่? เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบอกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้ “รักโลก” ความกังวลสงสัยในเรื่องดังกล่าวจึงหมดไป เพราะพระองค์ยอมไม่สร้างโลกที่เป็นศัตรูให้เราอยู่อาศัย เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจึงเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ในชีวิตได้มากขึ้นว่า “ทุกสิ่ง” ล้วนอยู่ในแผนการของพระเจ้า เพื่อสอนและเตรียมเราให้พร้อมสำหรับโลกใหม่ที่ดีกว่า เมื่อเข้าใจดังนี้ เราย่อมอดทนและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้อย่างมีสันติสุข นอกจากนี้ บางปัญหายังเป็นผลดีกับตัวเราแม้ในโลกนี้เอง เช่น “การเจ็บป่วย” ซึ่งแม้จะไม่ใช่สิ่งที่น่าปรารถนาแต่ก็เป็นเสมือน “สัญญาณเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายหรือความตายจะมาเยือนเรา

3. **เรามีสันติสุขกับเพื่อนมนุษย์** ในเมื่อพระเจ้าทรงให้อภัยเราได้ เราก็ต้องให้อภัยเพื่อนมนุษย์ เช่นเดียวกัน เราสามารถมองเพื่อนมนุษย์อย่างที่พระเจ้าทรงมอง เรารวมเป็นครอบครัวเดียวกันด้วยความรักและมีสันติสุข

4. **เรามีสันติสุขกับตัวเอง** ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราดีไปกว่าตัวเราเอง เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาปอ่อนแอ และเหลวไหลมากเพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกเกลียดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และสำนึกว่าตัวเองไร้ค่า แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เรามี “สันติสุข” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกตัวเองด้อยค่ามากสักเพียงใดก็

ตาม เรายังมีคำเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงรักเรา และพระองค์ยังทรงกางพระหัตถ์ต้อนรับเราในฐานะ “บุตรและทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ “สันติสุข” เหล่านี้เริ่มต้นแล้วตั้งแต่ในโลกนี้ และยังเป็นความหวังเป็นแรงบันดาลใจ และเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของเรา เพื่อให้บรรลุถึง “สันติสุข” ที่ครบสมบูรณ์ในโลกหน้า

(3)

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์

เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:16)

นี่คือสาระสำคัญของพระวรสาร ที่ว่าเป็นสาระสำคัญ เพราะพระเจ้าทรงเผยให้เราทราบความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า “พระบิดา” ชนิดที่ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อน จวบจนพระเยซูเจ้าทรงบอกเราในวันนี้

1. **พระบิดาคือผู้ริเริ่มแผนการแห่งความรอดพ้น** ในอดีต ศาสนาของเราได้รับการนำเสนอราวกับว่า อับราฮัม โมเสส หรือบรรดาประกาศกต้องคอยทำให้อารมณ์ของพระบิดาสงบลง หรือต้องคอยเฝ้าอ่อนวอนขอให้พระองค์รู้จักอภัยโทษ แม้ทุกวันนี้บางคนยังพูดถึงพระบิดาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่น่าเกรงขาม โกรธง่าย และชอบจดจำความผิด ส่วนความอ่อนโยน ความรัก และการให้อภัยนั้นเป็นลักษณะเฉพาะของพระเยซูเจ้า บางคนถึงกับพูดว่าเป็นพระเยซูเจ้าที่ทรงอ่อนวอนพระบิดาให้เปลี่ยนทัศนคติจากชอบลงโทษมาเป็นให้อภัยมนุษย์ แต่วันนี้ พระเยซูเจ้าเองทรงบอกเราว่า **พระเจ้าพระบิดาคือผู้ริเริ่มแผนการแห่งความรอดพ้น** โดยทรง **“ประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์”** เพื่อทำให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์มีชีวิตนิรันดร

2. **พระบิดาคือองค์ความรัก** มนุษย์มักคิดและเชื่อว่า พระเจ้าคอยเฝ้าจับผิดมนุษย์ที่เดินเลื้อ ไม่เชื่อฟัง หรือทรยศพระองค์ แล้วทรงลงโทษเข็ญติเพื่อให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์ บางคนคิดว่า พระเจ้าต้องการให้มนุษย์จงรักภักดีต่อพระองค์ และให้โลกพิภพยอมจำนนต่อพระองค์ เพียงเพื่อจะได้รอดพ้นจากบาปมีของพระองค์เอง แต่พระเยซูเจ้าทรงบอกเราชัดเจนว่า พระบิดาทรงกระทำทุกสิ่ง **“เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร”** หมายความว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งไม่ใช่เพื่อรอดพ้นจากบาปหรือทำให้โลกสงบอยู่แทบพระบาทของพระองค์ แต่ทรงทำทุกสิ่ง **“เพื่อเรามนุษย์”** จะได้มีชีวิตนิรันดร พระองค์จะไม่มีความสุขเลยจนกว่าบรรดาทุก ๆ ที่เร่ร่อนของพระองค์จะกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย ที่เป็นเช่นนั้นเพราะธาตุแท้ของพระบิดาคือ **“ความรัก”**

3. **ทรงรักคือโลก** พระวาจาที่บ่งบอกถึงความกว้าง ความยาว และความลึกแห่งความรักของพระเจ้าว่ายิ่งใหญ่เพียงใด พระเจ้าไม่ได้รักเฉพาะชาวยิว เฉพาะคนดี หรือเฉพาะคนที่รักพระองค์เท่านั้น แต่ **พระองค์ทรงรักคนทั้งโลก !** นั่นคือทุกคน “**ไม่วैनใครเลย**” ล้วนรวมอยู่ในความรักอันกว้างใหญ่ไพศาลของพระเจ้าทั้งสิ้น แม้ผู้นั้นจะน่ารังเกียจ หรือโคดเคี้ยวไร้คนเหลือวแลเพียงใดก็ตาม เหมือนที่นักบุญเอากุสตินเคยพูดไว้ว่า “**พระเจ้าทรงรักเราแต่ละคนราวกับว่ามีเราเพียงคนเดียวให้ทรงรัก**”

(4)

“ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ

แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว” (ยน 3:18)

เราฟังจะได้ยินว่า “พระเจ้าทรงรัก โลกมากจนประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์แก่มนุษย์” แล้วอีกสองบรรทัดถัดมาขอให้นักกลับพูดว่า “ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษ” ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูเจ้าเองยังตรัสว่า “เรามาในโลกนี้เพื่อพิพากษา” (ยน 9:39) **พระเจ้าจะรักและตัดสินลงโทษมนุษย์ในเวลาเดียวกันได้อย่างไร ?** เราสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ดังนี้ สมมุติว่าเรารักและคลั่งไคล้ภาพยนตร์เรื่อง “แดจังกึม” มาก จึงพยายามเก็บเงินเพื่อพาคนที่เรารักมากที่สุดไปดูสถานที่ถ่ายทำในประเทศเกาหลีใต้ แต่เดินชมได้สักครู่เดียว คนที่เรารักก็ออกอาการเซ็ง หงุดหงิด และเบื่อบ่นหายสุด ๆ จะเห็นว่า **ความรักของเรากลายเป็นการตัดสินคนที่เรารักไปแล้ว** และคนที่ตัดสินยอมไม่ใช่เราแน่ เพราะเรารักและปรารถนาดีต่อเขาอย่างสุดหัวใจ แต่เป็นคนที่เรารักนั่นแหละที่ตัดสินตัวเองว่าเป็นคนที่ไม่ดีมีมลพิษอยู่ในหัวใจ ! **ปฏิกริยาของคนที่เรารักนั่นเองคือการตัดสิน** ภารกิจของพระเยซูเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน พระบิดาทรงส่งพระองค์มาพร้อมกับความรักและความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยเรามนุษย์ให้รอดพ้นและมีชีวิตนิรันดร เมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วเราเชื่อ วางใจ และรักพระองค์ เราได้ตัดสินตัวเองให้อยู่ในหนทางแห่งความรอดพ้น ตรงกันข้ามเมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วรู้สึกเฉย ๆ เย็นชา ซ้ำร้ายบางคนยังรู้สึกไม่พอใจที่พระองค์เข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตของตนมากเกินไป...ถ้าปฏิกริยาของเราเป็นดังนี้ **เรานั้นแหละตัดสินลงโทษตัวเอง**

พระเจ้ามีแต่รัก เป็นเรามนุษย์เองนั่นแหละที่ตัดสินและพิพากษาลงโทษตัวเอง ! ผู้ที่เป็นศัตรูกับพระเยซูเจ้าจะเกลียด “**ความสว่าง**” เพราะความสว่างทำให้เขามองเห็นความเลวร้ายของตนเอง ส่วนผู้ที่เชื่อในพระองค์จะอยู่ฝ่ายเดียวกับความจริง และไม่กลัว “**ความสว่าง**”

คำถามคือ **“เรากลัวความสว่างหรือไม่ ?”**

%%%%%%%%%